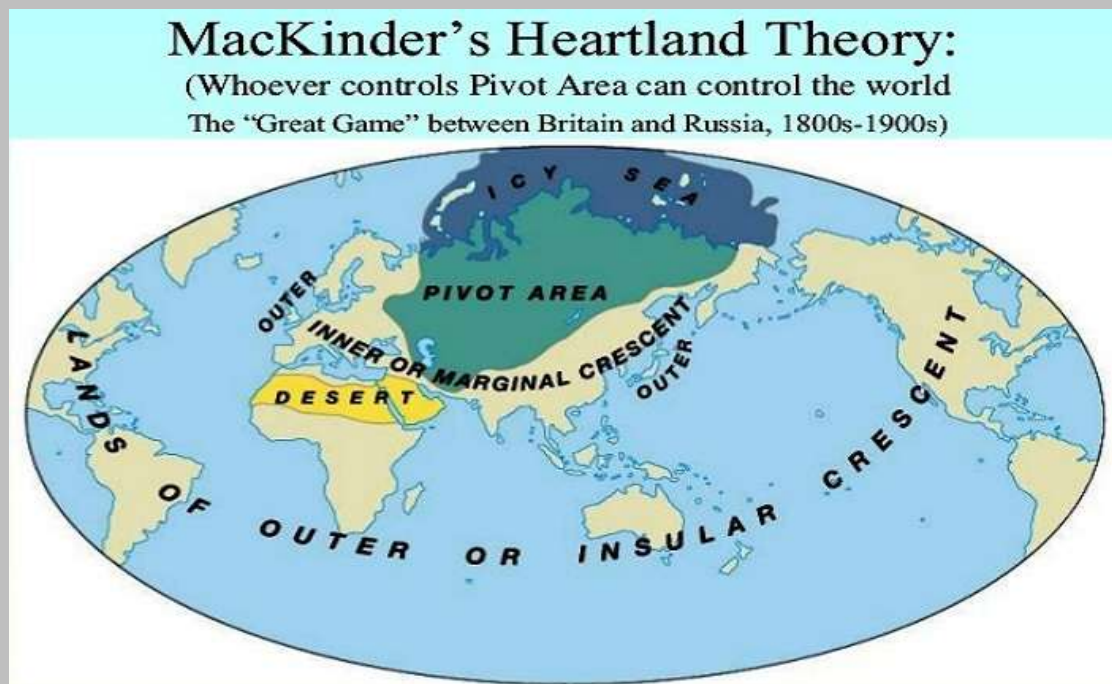

Τουρκικές επιδιώξεις και γεωπολιτική πραγματικότητα.

Γράφει: Ο Νίκος Καρατουλιώτης *

Η γεωπολιτική είναι μια επιστήμη ή ένας τρόπος σκέψης όπου συναντούνται και συνυπάρχουν η γεωοικονομία και η γεωστρατηγική. Με άλλα λόγια, όταν οι χαρακτήρες της εξωτερικής πολιτικής ενός κράτους μελετούν την αλληλεξάρτηση φυσικού περιβάλλοντος και πολιτισμικού οικοδομήματος με σκοπό την παγίωση ή την αύξηση της οικονομικής ισχύος της χώρας τους, τότε εφαρμόζουν γεωοικονομική προσέγγιση των διεθνών σχέσεων.

Και όταν το ζητούμενο είναι η ενίσχυση της στρατιωτικής ισχύος της χώρας τους, τότε κινούνται στο πεδίο της γεωστρατηγικής. Το σύνολο αυτό των δύο προσεγγίσεων σε μια οργανική μεταξύ τους σχέση αποτελεί τη γεωπολιτική. Η γεωπολιτική ουσιαστικά είναι ένα καλό εργαλείο προκειμένου να αυξηθεί η ισχύς ενός κράτους. Κατά την απογραφή του 1928 η Ελλάδα είχε 6.200.000 κατοίκους και η Τουρκία 13.600.000. Μόλις σε διάστημα μιας γενιάς η διαφορά αυτή διπλασιάστηκε και μετά από μια ακόμη γενιά η Ελλάδα είναι 10.691.20 ενώ η Τουρκία 83 εκατομμύρια. Η διαφορά έχει φτάσει σχεδόν το οκταπλάσιο, ενώ

σύμφωνα με την Eurostat το 2080 που η Ελλάδα θα έχει 7,2 εκατομμύρια κατοίκους η Τουρκία θα είναι μια δύναμη 107,1 εκατομμυρίων κατοίκων. Η αντιστοιχία δηλαδή θα έχει φθάσει 1 προς 15 (παρόλα αυτά πρέπει να ληφθεί σοβαρά η πληθυσμιακή ανομοιογένεια, 20 εκατομμύρια Κούρδοι και 15 εκατομμύρια Αλεβήδες). Την ίδια στιγμή ο μέσος όρος ηλικίας στην Ελλάδα είναι 45,5 έτη, ενώ στην Τουρκία 31,5. Είμαστε ήδη ένας γερασμένος λαός με αυξητική τάση Μ.Ο. ηλικίας, ενώ στην Τουρκία ο Μ.Ο. ηλικίας έχει καθοδικές τάσεις. Κάποτε ένας πρόεδρος της Τουρκίας, ο Τουργκούτ Οζάλ, είχε πει: «Δεν χρειάζεται να προκαλέσουμε πόλεμο με την Ελλάδα, αφού οι πληθυσμιακές εξελίξεις των δύο λαών θα επιλύσουν το Κυπριακό και το Αιγαίο». «Αλλά ας αφήσουμε στην άκρη τα ποσοτικά μεγέθη, για να επισημάνουμε τους ποιοτικούς συντελεστές, την ειδική εκείνη ατμόσφαιρα, ανησυχία, κινητικότητα και ερεθιστικότητα που δημιουργείται εκ των πραγμάτων μέσα σε μια κοινωνία, πάνω από τα μισά μέλη της οποίας είναι νεότερα των 25 ετών. Αυτή η πληθώρα διάχυτης και ακαταστάλαχτης ανθρώπινης ενέργειας ζητά να διοχετευθεί, και μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι, πέρα από ή και παράλληλα με τη στενά εννοούμενη δραστηριότητα, θα διοχετευθεί σε δραστηριότητες συναπτόμενες άμεσα ή έμμεσα με τον προσδιορισμό και την έμπρακτη προώθηση της τουρκικής ταυτότητας και της θέσης της μέσα στον κόσμο. Μόνον εκεί όπου κοχλάζει νεανικό αίμα γεννιούνται ιδέες ικανές να κινητοποιήσουν μάζες, όσο «πρωτόγονες» κι αν φαίνονται οι ιδέες αυτές στα μάτια δημογραφικά φθινόντων γειτόνων εκλεπτυσμένων από την ξαφνική ευζωία ή διανοουμένων που εξ επαγγέλματος παράγουν ιδεολογίες του ειρηνιστικού ευδαιμονισμού υπό τις διαφορετικότερες μορφές»[1]. Η οικονομία της Τουρκίας (παρά τα όποια προβλήματα στην παρούσα φάση), ενώ ήταν σχετικά συγκρίσιμη με την Ελληνική το 2002, το ΑΕΠ της Τουρκίας έφθανε μόλις τα 232,7 δις δολάρια σε σύγκριση με το ελληνικό ΑΕΠ που βρισκόταν στα 155 δις δολάρια, το 2014 το τουρκικό ΑΕΠ έφθασε τα 800 δις δολάρια σε αντίθεση με τα 182\$ του ελληνικού. Η βαριά βιομηχανία της Τουρκίας γνωρίζει πρωτοφανή άνθηση με παράλληλη ανάπτυξη στον πρωτογενή αλλά και στον δευτερογενή τομέα, ενώ στην Ελλάδα επήλθε πλήρης αποβιομηχανοποίηση με ταυτόχρονη συρρίκνωση του πρωτογενούς αλλά και δευτερογενούς τομέα. Τα πρωτοπόρα ελληνικά ναυπηγεία απαξιώθηκαν, σε αντίθεση με την άνθηση των τουρκικών. Η κρατικοδίαιτη πολεμική βιομηχανία της Ελλάδας εξαφανίστηκε με αποτέλεσμα να εισάγουμε ακόμη και είδη στρατιωτικού ρουχισμού made in Turkish, σε αντίθεση με την Τουρκία που έφθασε σε σημείο να κατασκευάζει σχεδόν το 70% του εξοπλισμού της και να εισάγει

πολύτιμο συνάλλαγμα από πωλήσεις οπλικών συστημάτων (ελικόπτερα, άρματα κλπ) σε άλλες χώρες δημιουργώντας ταυτόχρονα πολιτικοστρατιωτικές συμμαχίες . Καθόσον άλλη βαρύτητα έχει στις διεθνείς σχέσεις, να εισάγει συνάλλαγμα από εξαγωγές στρατιωτικού υλικού και άλλη από ροδάκινα και ντομάτες. Τα τουρκικά πανεπιστήμια σφύζουν από ζωή και παράγουν γνώσεις που διαχέονται στην τουρκική οικονομία και παραγωγή, σε αντίθεση με τα δικά μας που σέρνονται και προσπαθούν να προσπορισθούν πόρους από διάφορα ευρωπαϊκά προγράμματα προς όφελος των «λειτουργών» τους. Είμαστε ένα κράτος που φθίνει δημογραφικά και οικονομικά, σε αντίθεση με την Τουρκία που αναπτύσσεται και επιζητεί την ανάπτυξη του ζωτικού της χώρου. Οι γαλάζιες πατρίδες και τα σύνορα της καρδιάς, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η φυσική εξέλιξη της ακμής της σε έναν κόσμο όπου τα σύνορα είναι προσωρινά στην φυσική κίνηση των κρατών. Η Τουρκία στερούμενη υδρογονανθράκων αναζητεί ενεργειακούς πόρους προκειμένου να συντηρήσει την ενεργοβόρα βαριά βιομηχανία της και να συμβάλει περεταίρω στην οικονομική ανάπτυξη της. Είτε με Ερντογάν είτε με Κεμαλιστές πρέπει να ξεδιψάσει ενεργειακά και εκεί θα την βρούμε μπροστά μας. Το Τορκολιβικό σύμφωνο δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο φερετζές της νομιμοποίησης, αρπαγής των υδρογονανθράκων του ελληνισμού (Ελλάδας- Κύπρου). Η επίκληση του διεθνούς δικαίου εκ μέρους μας, ουδεμία ισχύ έχει στην πράξη παρά μόνον εάν έχουμε ισχυρές ή τουλάχιστον ισοδύναμες ένοπλες δυνάμεις με την Τουρκία (ο Τσόρτσιλ είχε πει καλό το διεθνές Δίκαιο, εάν ταυτόχρονα έχεις και στρατιωτική ισχύ να το υπερασπίσεις). Τα πολυάριθμα ψηφίσματα του ΟΗΕ περί απομάκρυνσης των τουρκικών κατοχικών δυνάμεων στην Κύπρο, ουδόλως επηρέασαν την Τουρκική εξωτερική πολιτική, αλλά ορέγεται και την υπόλοιπη Κύπρο διεξάγοντας έρευνες εντός της Κυπριακής ΑΟΖ. Όσο για την Ελλάδα λησμονεί ότι είναι εγγυήτρια δύναμης και προσπαθεί κρυπτόμενη ως στρουθοκάμηλος να μας πείσει ότι ασκεί σώφρον εξωτερική πολιτική. «Το δε σώφρον του ανάνδρου πρόσχημα»[2] ή νεοελληνιστί «Η σύνεση είναι το πρόσχημα του ανάνδρου». Η επικράτηση του ισχυρότερου σύμφωνα με την θεωρία του Νίτσε, δεν είναι τίποτε άλλο από την Θουκυδίδειο λογική, όπου ο ισχυρότερος θα πάρει ότι του επιτρέπει η ισχύς του, ο δε αδύναμος θα παραχωρήσει ότι του επιβάλει η αδυναμία του. Οι συνεχείς ανακατατάξεις συνόρων σε παγκόσμια κλίμακα αποδεικνύουν την ρευστότητα των συνόρων. Ας μην κρυβόμαστε πλέον, δεν είναι δυνατόν το ελληνικό κράτος να μοιράζει δισεκατομμύρια ευρώ για αναδρομικά ενώ την ίδια στιγμή έχει αεροπλάνα καθηλωμένα και οπλικά συστήματα σε

αχρηστία ένεκα έλλειψης ανταλλακτικών. Η ενδοτικότητα της πολιτικής ελίτ με την ταυτόχρονη δημιουργία τρίτης φάλαγγας ενδοτισμού των μέσων μαζικής ενημέρωσης αλλά και πολλών ακαδημαϊκών, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα που μας οδηγεί σε εθνικό ακρωτηριασμό. Οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις ακόμη και τώρα κρατούν. Ενισχύστε της και απομακρύνετε το κλήμα ηττοπάθειας που έχει καλλιεργηθεί στον ελληνικό λαό. Οι απαιτήσεις της Τουρκίας δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθούν όσες υποχωρήσεις και αν κάνει η ελληνική πολιτική ελίτ μαζί με τους κολαούζους της, καθόσον καθημερινά η Τουρκία προσθέτει νέες απαιτήσεις. Κινδυνεύουμε να χάσουμε το Αιγαίο και την Μεσόγειο ένεκα τουρκικής χρησικτησίας χάριν του ελληνικού ενδοτισμού. Η προσφυγή μας στα διεθνή φόρα αλλά και στην Ευρωπαϊκή ένωση με ταυτόχρονη εξασθένηση των ενόπλων δυνάμεων μας, είναι η μεταμφιεσμένη επιθυμία του ευδαιμονισμού ενός γερασμένου και μαλθακού λαού, άλλοι να μας ταΐζουν και άλλοι να φυλάνε τα σύνορα μας. Η επεκτατική πολιτική της Τουρκίας προς πάσα κατεύθυνση (Λιβύη- Ιράκ-Αρμενία-Υεμένη-Ελλάδα-Κύπρος) διέπεται από τον γεωπολιτικό κανόνα ότι η έκταση των συνόρων ενός κράτους είναι μια αντανάκλαση της υγείας του έθνους. Όσο για την αναθεώρηση της Συνθήκης της Λωζάννης δεν είναι τίποτε άλλο παρά το ότι τα σύνορα είναι προσωρινά στην φυσική κίνηση των κρατών. Το τουρκολιβυκό μνημόνιο και επιθυμία προσπορισμού των υδρογονανθράκων του ελληνισμού (Ελλάδα-Κύπρος), δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ζωώδη επιθυμία της Τουρκίας να ξεδιψάσει ενεργειακά την ταχέως αναπτυσσόμενη βιομηχανία της, η οποία προς το παρών εξαρτάται από εισαγωγές από την Ρωσία, γνωρίζοντας ότι είναι μια ευκαιριακή συμμαχία και δεν δύναται να στηρίζεται σε αυτή. Η γεωγραφία και η ιστορία έχουν δικάσει την Ρωσία και την Τουρκία να αλληλοσυγκρούονται και ως εκ τούτου παρά τις όποιες ευκαιριακές συγκλήσεις γνωρίζουν ότι σύντομα θα έρθουν σε αντιπαράθεση. Στη ζωή, λέει ο Νίτσε, υπάρχουν οι δυνατοί και οι υποταγμένοι, η διάκριση των αγαθών και των πράξεων είναι προϊόν ηθικού εκμαυλισμού. Ο άνθρωπος πρέπει να επιστρέψει στην αρχέγονη κατάσταση, όπου αρετή είναι η δύναμη. Αυτό και εφαρμόζει η Τουρκία έναντι της Ελλάδας η οποία με τις συνεχείς υποχωρήσεις και τον ενδοτισμό της κινδυνεύει να υποστεί τις συνέπειες του αδήριτου νόμου της εξέλιξης όπου το παιχνίδι είναι σκληρό και ο πλέον αδύναμος θα υποστεί τις συνέπειες. Η εύρεση υδρογονανθράκων στην ευρύτερη περιοχή του ελληνισμού (Ελλάδα-Κύπρος) σε μια περίοδο όπου όλα επαναπροσδιορίζονται γεωπολιτικά, η χώρα βρίσκεται στη χειρότερη οικονομική και πολιτική κατάσταση με καταλυτικές συνέπειες στο κύρος και την ισχύ της. Η

διαχείριση των υδρογονανθράκων προϋποθέτει υψηλή γνώση γεωπολιτικής με ταυτόχρονη προβολή ισχύος και επίδειξη δύναμης για την αποτελεσματική αντιμετώπιση διψώντων ενεργειακά γειτόνων , διαφορετικά όποιος δεν έχει τα παραπάνω προσόντα, γίνεται έρμαιο και απλός κομπάρσος στο γεωπολιτικό παίγνιο στην καλύτερη περίπτωση, ενώ δεν αποκλείεται και ο εθνικός ακρωτηριασμός [3]. Οι ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις παρά τα όποια προβλήματα, διαθέτουν την ισχύ του πυρός αλλά και την βούληση να διασφαλίσουν τα ελληνικά συμφέροντα. Το πρόβλημα είναι η πολιτική ελίτ της χώρας μας με τους κολαούζους της, οι οποίοι έχουν καλλιεργήσει κλίμα ηττοπάθειας στον ελληνικό λαό(και τι θέλετε να κάνουμε πόλεμο;), οι οποίοι με τις συνεχείς υποχωρήσεις τους και την μυστική διπλωματία, μας οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην συνδιαχείριση του Αιγαίου-Μεσογείου. Οι μετριότητες και ανθυπομετριότητες που συναπαρτίζουν τον ελληνικό και παραπολιτικό κόσμο, δεν έχουν το ανάστημα να θέσουν και λύσουν ιστορικά προβλήματα τέτοιας έκτασης και βάθους και ίσως καταρρεύσουν μπροστά στην μεγάλη απόφαση να διεξάγουν ένα πόλεμο. Γιατί εάν ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα, ποιος πόλεμος μπορεί να αποτελέσει την συνέχεια μιας σπασμωδικής ενδοτικής πολιτικής η οποία έχει ήδη παραχωρήσει μέρος της εθνικής της κυριαρχίας πριν ακόμη ξεκινήσουν οι στρατιωτικές επιχειρήσεις στο πεδίο της μάχης.

Κοζάνη 3/8/20

Υποσημειώσεις

[1] Θεωρία πολέμου, Παναγιώτης Κονδύλης.

[2] Θουκυδίδης

[3] Γεωπολιτική σκακιέρα, Νίκος Καρατουλιώτης

* Ο Ν. Καρατουλιώτης είναι Υποστράτηγος Ε.Α.

Δημοσιευμένο στις 3 Αυγούστου 2020 στο <http://resaltomag.blogspot.com/>